

Arrest

nr. 176 853 van 25 oktober 2016
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 april 2016 en 2 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 11 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart het Iraakse staatsburgerschap te bezitten en van Arabische origine te zijn. U bent geboren in Bagdad waar u ook woonde. U bent de broer van X (A.H.A.A.) (O.X).

Op 13 juni 2015 komen twee leden van de militie Asaeb Ahl al Haqq (AAH) naar de internetwinkel van u en uw broer. Ze vragen uw broer een aantal internetpagina's voor hen te openen. Jullie antwoorden dat jullie daar over willen nadenken. Drie dagen later komen ze terug en jullie zeggen hen dat jullie geen tijd hebben om op hun vraag in te gaan. Daarop zeggen de twee dat jullie 20.000 dollar moeten betalen in de plaats. Uw broer gaat in discussie met de mannen en wordt geslagen.

U brengt uw broer ter verzorging naar een verpleger en daarop gaan jullie naar de politie aangifte doen. Daar krijgen jullie te horen dat jullie eerst de toestemming van de rechtbank nodig hebben om een aangifte te doen. Nadat jullie 's anderendaags naar de rechtbank gaan, keren jullie terug naar de politie waar men u zegt dat jullie getuigen nodig hebben. Op 18 juni 2015 keren jullie naar de politie terug met twee (anonieme) getuigen. Op 20 juni 2015 gaan jullie in deze zaak naar de rechtbank om de procedure verder te zetten.

Op 23 juni 2015 komen vijf mannen jullie internetwinkel binnen en slaan alles kort en klein. Er wordt gedreigd dat jullie binnen de 48 uur de winkel en de buurt moeten verlaten. De dag daarop vinden jullie een dreigbrief in de vernielde winkel. Daarop brengt uw broer zijn vrouw en kinderen naar zijn schoonouders en trekken jullie naar jullie zus in een andere wijk, waar jullie zich voorbereiden op een vertrek uit het land.

Uiteindelijk verlaat u uw land op 3 augustus 2015. Samen met uw broer en zijn zoon Ali (S.A.H.A.A.) (O.V. 8.109.177) neemt u in Bagdad het vliegtuig naar Turkije. Van daar gaat het verder naar België. In België dient u op 20 augustus 2015 een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele Iraakse identiteitskaart, uw originele voedselkaart, uw originele verkiezingskaart, een kopie van de eerste bladzijde van uw Iraaks paspoort, een origineel proces-verbaal van de politie, een origineel doorverwijzingsattest van de politie naar de onderzoeksinstanties en een origineel arrestatiebevel en een vonnis van de rechtbank.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag beroept op de feiten die ook uw broer Samed (A.H.A.A.) (O.V. 8.109.177) inroept, nl. problemen als gevolg van jullie weigering om in te gaan op de vraag van twee AAH-leden om hen te helpen bij het online promoten van hun organisatie (CGVS p. 2 & p. 5). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw broer door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofd evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw broer is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land verlaten heeft omdat u en uw broer bedreigd werden door Asaab Ahl al Haqq (AAH) omdat jullie weigerden in te gaan op hun vraag om hen te assisteren in het openen van een Facebookpagina voor hun groepering (CGVS p. 7 e.v.). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, en wel om volgende redenen.

U verklaart dat u en uw broer in jullie internetwinkel het bezoek kregen van twee AAH-leden die vroegen hen te helpen bij het openen van een Facebook-account voor AAH van de wijk Khadhimiya; toen jullie dit weigerden werd jullie winkel vernield en werden jullie bedreigd (CGVS p. 8-9). De manier waarop uw problemen zich zouden hebben voorgedaan, strookt evenwel niet met informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier is toegevoegd. Daaruit blijkt dat sjiietische volksmilities in Irak als AAH een zeer solide steunbasis hebben onder de (sjiietische) bevolking en een grote aantrekkingskracht hebben op vrijwilligers om zich bij hen te voegen, omwille van het sociaal prestige dat lidmaatschap bij deze milities inhoudt en omwille van de financiële voordelen. Het CGVS vraagt zich dan ook luidop af waarom men precies bij u kwamen om een Facebookpagina te beginnen. Hiernaar gevraagd, verklaart u dat u bekend was in de wijk en een goede mens was. Gevraagd of er geen andere internetzaken waren waar ze terecht konden en waar ze zonder enige aarzeling hun ding konden doen (gelet op het grote aantal aanhangers van de milities onder de lokale bevolking, zie boven), verklaart u dat u in uw wijk de enige was. Het is niet enkel bijzonder opzienbarend dat u in uw wijk al Kadhimiya, waar er liefst 1 miljoen mensen wonen (zie toegevoegde info), de enige zou zijn met een internetcafé; het is bovendien maar weinig aannemelijk dat AAH (een organisatie met grote financiële reserves, een ruime achterban en gedegen logistieke middelen om onder andere veiligheidstaken uit te voeren) moeite zou hebben om iemand te vinden die zonder meer een Facebookpagina voor hen zou willen openen of dat ze zich überhaupt tot een internetcafé zou (moeten) wenden om hun organisatie te promoten – u geeft immers zelf aan dat zij bijvoorbeeld ook over eigen smartphones beschikken. Als u gevraagd wordt waarom ze zelf geen Facebookpagina zouden kunnen openen verklaart u dat die mensen 'weinig kennis hebben' of de knowhow missen om dingen op Facebook te schrijven en te delen of video's te uploaden (CGVS p. 10-11). In het licht van de geschetste context en reikwijdte van een organisatie als AAH zoals reeds opgemerkt hierboven en gelet op de populariteit en de wereldwijde inburgering van sociale media de laatste jaren, ook in Irak, zijn deze

argumenten die u aanhaalt weinig ernstig te noemen. Daarnaast rijst de vraag waarom men – nadat u hen zou gezegd hebben dat u hen niet wou helpen omdat u daar geen tijd voor had – niet gewoon naar een ander internetcafé ging of naar iemand anders, maar in de plaats daarvan overging tot openlijke, gewelddadige actie (in de vorm van slagen, bedreigingen en vernielingen) waar de politie volgens u gewoon op stond te kijken (CGVS p. 9), wat hen mogelijks in een lastig parket kon brengen.

Een andere opvallende vaststelling is de volgende. Tijdens het gehoor verklaart u dat AAH over alles de macht heeft in uw land, dat ze sterker zijn dan de politie en het gerecht, dat de politie geen macht heeft en dat iedereen bang van hen is (CGVS p. 9). Uit deze verklaringen blijkt dat u weinig vertrouwen heeft in de autoriteiten van uw land. Het is dan ook bijzonder vreemd dat u verklaart 'wel verwachtingen te hebben van de politie en van de rechter' en te denken 'dat de politie hen misschien kon arresteren' (CGVS p. 9). Daarnaast is ook het bijzonder opmerkelijk dat u, ondanks uw besef dat AAH bijzonder machtig is (zie ook toegevoegde informatie), toch een klacht zou indienen bij de politie en daarbij twee AAH-leden bij naam noemt. Dergelijk roekeloos gedrag gaat voorbij aan alle logica en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beschreven handelswijze. Wanneer u met dit opmerkelijk gedrag geconfronteerd wordt, kan u hiervoor geen adequate argumenten aanreiken (CGVS p. 9). Bovendien is het – gelet op de toegevoegde info waaruit blijkt dat er quasi absolute straffeloosheid geldt voor de wandaden van de militias (zie administratief dossier) – heel vreemd dat de politie, nadat u er klacht zou hebben ingediend tegen de AAH-leden, gewoon de standaardprocedure zou gevolgd hebben en de klacht effectief zouden hebben doorgestuurd naar de rechtbank, die u en uw broer daarna opriep om ook daar een verklaring af te leggen en die de twee AAH-leden überhaupt effectief zou veroordeeld hebben tot een gevangenisstraf van maar liefst 15 jaar (CGVS p. 7).

Daarnaast blijken uit uw opeenvolgende verklaringen en die van uw broer een aantal incoherente elementen die de geloofwaardigheid van uw relaas verder onderuit halen. Zo blijkt dat u uw internetzaak gewoon bleef openhouden, nadat de AAH-leden u er op 16 juni 2015 voor een tweede maal komen opzoeken waren waarbij ze u geslagen en openlijk bedreigd hadden en nadat jullie op 18 & 20 juni 2015 gerechtelijke stappen ondernomen zouden hebben tegen de almachtige organisatie AAH – op 23 juni 2015 zouden ze dan bij jullie binnengevallen zijn en de winkel vernield hebben (pas toen besloten jullie de winkel te sluiten) (CGVS p. 14). Gevraagd waarom u de winkel na de 16de gewoon bleef openhouden, verklaart u 'ik dacht dat die mensen misschien bang geworden waren. We hebben aangifte gedaan. Ik dacht dat ze misschien niet zouden terugkeren' (CGVS p. 14). Rekening houdend met uw verklaringen dat AAH zo machtig was en van niemand bang was (zie boven), kan dit antwoord evenwel niet overtuigen. Over het openhouden van jullie zaak na 16 juni 2015 is er bovendien een ernstige anomalie te vinden in de verklaringen van uw broer hieromtrent. Hij verklaart dat jullie de zaak gewoonlijk openden om 9u 's morgens, maar nadat u geslagen was (i.c. op 16 juni 2015), deden jullie de zaak volgens hem maar open vanaf 's middags (CGVS broer p. 8). Als hij er dan op gewezen wordt dat dat niet met klopt met het feit dat ze op 23 juni 2015 's morgens (nog voor de middag) jullie winkel zouden binnengekomen zijn en vernield hebben, zoals u en uw broer beweren (CGVS p. 8 & p. 14 + CGVS broer p. 5 & p. 8), verklaart hij dat jullie die dag gewoon normaal openden om 9u 's morgens (CGVS broer p. 8). Hiermee biedt hij evenwel geen verklaring voor de opgemerkte tegenstrijdigheid maar spreekt hij enkel zijn eerdere verklaringen opnieuw tegen. Ook op een ander punt leggen u en uw broer inconsistente verklaringen af. Zo verklaart uw broer dat jullie twee weken bij jullie zus verbleven nadat jullie op 24 juni 2015 een dreigbrief vonden, maar meteen daarna dat jullie daar een maand bleven (CGVS broer p. 5); uzelf heeft het eerst over een week bij uw zus en dan over twee weken (CGVS p. 8). Van twee personen die dezelfde feiten zouden hebben meegemaakt, samen werkten in dezelfde winkel en samen bij hun zus ondergedoken leefden, kan redelijkerwijs verwacht worden dat ze gelijklopende verklaringen afleggen over of ze hun winkel al dan niet openden voor de middag na fysiek aangepakt geweest te zijn en over de duur van hun verblijf bij hun zus. Dit is hier niet het geval.

U en uw broer leggen een aantal documenten neer die de door jullie ingeroepen feiten zouden moeten staven: CD-ROM met daarop scanresultaten van uw neus in een Belgisch ziekenhuis, dreigbrief, proces-verbaal van de politie, doorverwijzingsattesten van de politie naar de onderzoeksinstanties en vonnis & arrestatiebevel van de rechtbank (documenten 11-16 + documenten broer 6-8). Deze documenten zijn echter niet in staat om een ander licht te werpen op de hierboven aangehaalde vaststellingen. Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat documenten enkel een afdoende ondersteuning vormen van het aangehaalde asielrelaas als die gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen. Zoals hierboven omstandig aangetoond, is dit in casu niet het geval. Wat betreft de documenten van de politie en het gerecht, dient aangehaald te worden dat corruptie in het Iraakse staatsapparaat en de samenleving wijdverspreid is. Tal van officiële documenten zijn tegen betaling verkrijgbaar (zie toegevoegde informatie). Dit relatieveert de bewijswaarde van de door jullie neergelegde documenten in ernstige mate. Bovendien dragen een aantal vormelijke opmerkelijkheden inzake deze documenten allerminst bij tot de authenticiteit ervan.

Zo zijn de datums op uw politiedocumenten (document 13-14) duidelijk gemanipuleerd en aangepast, betreft het ene stuk van de rechtbank duidelijk een (met balpen ingevulde) kopie in vergelijking met het andere (document 16 + document broer 8 vs. document 15 + document broer 7) en wijken de gebruikte logo's ook van elkaar af (zwartwit vs. kleur + verschillende groottes). Correcte en gelijklopende vormelijke elementen op documenten uitgegeven door dezelfde instanties kunnen nochtans verwacht worden. Op de CD-ROM zijn scanfoto's te zien van uw neus; u wil ermee aantonen dat uw neus geraakt werd tijdens de vechtpartij met de AAH-leden in uw winkel op 16 juni 2015 (document 11 + CGVS p. 6 & p. 8). Er dient hoe dan ook te worden benadrukt dat dergelijke medische onderzoeken (die bovendien achteraf in België werden afgenomen) geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin een persoon zijn verwondingen opliep. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Bijgevolg kunnen deze door u neergelegde scanfoto's niet ontegensprekelijk aantonen dat u uw verwondingen zou opgelopen hebben in de door u aangehaalde omstandigheden.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten die volgens u de aanleiding vormden om uw land van herkomst Irak te verlaten. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw identiteitskaart en die van uw zoon, uw nationaliteitsbewijs en dat van uw zoon, uw voedselkaart, uw verkiezingskaart, uw rijbewijs, de eerste bladzijde van uw Iraaks paspoort, uw diploma's, uw huwelijksakte, businesscards uit China en de foto's van u in uw winkel en in China (documenten 1-10, 17-21) bevatten louter gegevens over uw identiteit en die van uw zoon, over uw opleiding en uw echtelijke situatie en professionele activiteiten, die hier niet betwist worden. Het Belgisch medisch attest in verband met uw zoon Ali (document 22) vermeldt dat uw zoon stress ervaart en traumatische symptomen vertoont vanwege gebeurtenissen in Irak en in België; aan de ondergetekende arts vertelde uw zoon dat hij vreest zijn familie te verliezen die in Irak in gevaar is. Hoezeer begrip kan worden opgebracht voor de (psychologische) toestand van uw zoon, er dient opgemerkt te worden dat dit medisch attest op geen enkele manier aantoont waarom uw familie in Irak in gevaar zou zijn en draagt het geen elementen aan waaruit zou blijken dat de hierboven vermelde analyse van uw asielrelaas foutief zou zijn. De overige documenten werden reeds besproken (zie boven)."

Uw Iraakse identiteitskaart, uw voedselkaart, uw verkiezingskaart en de eerste bladzijde van uw Iraaks paspoort bevatten enkel informatie over uw identiteit, die hier niet betwist wordt. De overige documenten die u neerlegt (proces-verbaal van de politie, doorverwijzingsattest van de politie naar de onderzoeksinstanties en vonnis & arrestatiebevel van de rechtbank), werden opgenomen in de beslissing van uw broer (zie boven). Bijgevolg zijn deze documenten niet van die aard dat ze deze beslissing of die van uw broer zouden kunnen beïnvloeden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te

nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) worden de beroepen nr. RvV 188 471 en nr. RvV 188 488 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting heeft de verzoekende partij aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer RvV 188 488.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt de verzoekende partij derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer RvV 188 471.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker is de broer van Samed A.H.A.A., wiens beroepen bij de Raad gekend zijn onder de rolnummers RvV 188 440 en RvV 188 445.

Verzoeker beroept zich in het kader van onderhavige beroepsprocedure op dezelfde feiten, middelen en elementen als deze die door zijn broer werden aangevoerd in het kader van diens beroepsprocedures bij de Raad, gekend onder de voormelde rolnummers. Hij stelt in het verzoekschrift uitdrukkelijk dat hij zich baseert op de middelen die door zijn broer werden aangehaald in diens beroepsverzoekschrift.

Ook verweerder beroept zich in het kader van onderhavige asielaanvraag op dezelfde informatie als deze die werd neergelegd in het kader van de beroepsprocedures van verzoekers broer bij de Raad.

Bij arrest nr. 176 852 van 25 oktober 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd over de asielaanvraag van verzoekers broer geoordeeld als volgt:

“3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker beroept zich op de schending van artikel 3 EVRM, artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en de motiveringsplicht vervat in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het CGVS gaat eraan voorbij dat AAH nog geen erkende Facebookpagina heeft. Dat deze organisatie verzoeker bedreigde, kan worden gezien in het algemeen kader waarin bedrijven die internationale connecties hebben dienen te fungeren.

Verzoeker startte een rechtszaak tegen AAH in de hoop dat hij met rust gelaten zou worden. Dit bleek ijdele hoop. Bovendien verliet hij Irak spoedig, zijnde één maand, na het opstarten van de rechtszaak.

Het CGVS gaat voorbij aan de neergelegde documenten. Verzoeker wenst dat bepaalde elementen in het dossier, zoals zijn profiel als handelaar met internationale connecties, mee in rekening worden gebracht. Het CGVS kan niet volstaan met de stelling dat officiële documenten in Irak illegaal verkrijgbaar zijn. Eerst en vooral moet er naar het gehoor worden gekeken en moet voor elk van de aangehaalde elementen worden nagegaan of er tegenstrijdigheden bestaan. Verzoeker legde daarnaast tal van documenten neer waarvan de authenticiteit niet wordt betwist. Zijn professionele activiteiten vormen een belangrijk element in zijn relaas. Dat deze niet worden betwijfeld, maakt dat het relaas wel als geloofwaardig moet worden beschouwd.

Daarnaast wenst verzoeker met klem tegen te spreken dat de politiedocumenten zouden zijn gemanipuleerd. De verschillende logo's betreffen voorts verschillende organisaties.

In hoofddorde vraagt verzoeker om erkend te worden als vluchteling.

In ondergeschikte orde vraagt hij de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij verwijst naar de situatie in Irak en Bagdad en citeert in deze uit algemene informatie.

3.1.2. Verzoeker legt op 15 september 2016 een attest neer waaruit blijkt dat zijn zoon zware psychologische problemen kent ten gevolge van de gebeurtenissen in het land van herkomst (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

3.2. Verweerder legt op 13 september 2016 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Bij deze aanvullende nota voegt verweerder de COI Focus "IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, de COI Focus "IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 en een bijdrage van "Musings on Iraq" van 16 augustus 2016.

3.3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is mutatis mutandis gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

3.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3.4. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten door de problemen die hijzelf en zijn broer zouden hebben gekend met AAH.

Ten aanzien van deze problemen wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst met recht gesteld: "U verklaart dat u en uw broer in jullie internetwinkel het bezoek kregen van twee AAH-leden die vroegen hen te helpen bij het openen van een Facebook-account voor AAH van de wijk Khadhimiya; toen jullie dit weigerden werd jullie winkel vernield en werden jullie bedreigd (CGVS p. 8-9). De manier waarop uw problemen zich zouden hebben voorgedaan, strookt evenwel niet met informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier is toegevoegd.

Daaruit blijkt dat sjiietische volksmilities in Irak als AAH een zeer solide steunbasis hebben onder de (sjiietische) bevolking en een grote aantrekkingskracht hebben op vrijwilligers om zich bij hen te voegen, omwille van het sociaal prestige dat lidmaatschap bij deze milities inhoudt en omwille van de financiële voordelen. Het CGVS vraagt zich dan ook luidop af waarom men precies bij u kwamen om een Facebookpagina te beginnen. Hiernaar gevraagd, verklaart u dat u bekend was in de wijk en een goede mens was. Gevraagd of er geen andere internetzaken waren waar ze terecht konden en waar ze zonder enige aarzeling hun ding konden doen (gelet op het grote aantal aanhangers van de milities onder de lokale bevolking, zie boven), verklaart u dat u in uw wijk de enige was. Het is niet enkel bijzonder opzienbarend dat u in uw wijk al Kadhimiya, waar er liefst 1 miljoen mensen wonen (zie toegevoegde info), de enige zou zijn met een internetcafé; het is bovendien maar weinig aannemelijk dat AAH (een organisatie met grote financiële reserves, een ruime achterban en gedegen logistieke middelen om onder andere veiligheidstaken uit te voeren) moeite zou hebben om iemand te vinden die zonder meer een Facebook-pagina voor hen zou willen openen of dat ze zich überhaupt tot een internetcafé zou (moeten) wenden om hun organisatie te promoten – u geeft immers zelf aan dat zij bijvoorbeeld ook over eigen smartphones beschikken. Als u gevraagd wordt waarom ze zelf geen Facebookpagina zouden kunnen openen verklaart u dat die mensen 'weinig kennis hebben' of de knowhow missen om dingen op Facebook te schrijven en te delen of video's te uploaden (CGVS p. 10-11). In het licht van de geschetste context en reikwijdte van een organisatie als AAH zoals reeds opgemerkt hierboven en gelet op de populariteit en de wereldwijde inburgering van sociale media de laatste jaren, ook in Irak, zijn deze argumenten die u aanhaalt weinig ernstig te noemen. Daarnaast rijst de vraag waarom men – nadat u hen zou gezegd hebben dat u hen niet wou helpen omdat u daar geen tijd voor had – niet gewoon naar een ander internetcafé ging of naar iemand anders, maar in de plaats daarvan overging tot openlijke, gewelddadige actie (in de vorm van slagen, bedreigingen en vernielingen) waar de politie volgens u gewoon op stond te kijken (CGVS p. 9), wat hen mogelijks in een lastig parket kon brengen." Verzoeker voert ter weerlegging van voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Vooreerst staat hij op generlei wijze dat AAH nog geen Facebookpagina zou hebben. Hoe dan ook kan niet worden ingezien hoe het loutere geven dat AAH nog geen Facebookpagina zou hebben afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde motieven. Verzoeker laat deze motieven voor het overige ongemoeid.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt:

"Een andere opvallende vaststelling is de volgende. Tijdens het gehoor verklaart u dat AAH over alles de macht heeft in uw land, dat ze sterker zijn dan de politie en het gerecht, dat de politie geen macht heeft en dat iedereen bang van hen is (CGVS p. 9). Uit deze verklaringen blijkt dat u weinig vertrouwen heeft in de autoriteiten van uw land. Het is dan ook bijzonder vreemd dat u verklaart 'wel verwachtingen te hebben van de politie en van de rechter' en te denken 'dat de politie hen misschien kon arresteren' (CGVS p. 9). Daarnaast is ook het bijzonder opmerkelijk dat u, ondanks uw besef dat AAH bijzonder machtig is (zie ook toegevoegde informatie), toch een klacht zou indienen bij de politie en daarbij twee AAH-leden bij naam noemt. Dergelijk roekeloos gedrag gaat voorbij aan alle logica en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beschreven handelswijze. Wanneer u met dit opmerkelijk gedrag geconfronteerd wordt, kan u hiervoor geen adequate argumenten aanreiken (CGVS p. 9). Bovendien is het – gelet op de toegevoegde info waaruit blijkt dat er quasi absolute straffeloosheid geldt voor de wandaden van de milities (zie administratief dossier) – heel vreemd dat de politie, nadat u er klacht zou hebben ingediend tegen de AAH-leden, gewoon de standaardprocedure zou gevolgd hebben en de klacht effectief zouden hebben doorgestuurd naar de rechtbank, die u en uw broer daarna opriep om ook daar een verklaring af te leggen en die de twee AAH-leden überhaupt effectief zou veroordeeld hebben tot een gevangenisstraf van maar liefst 15 jaar (CGVS p. 7)."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Dat hij hoopte dat hij ingevolge het opstarten van een rechtszaak met rust zou worden gelaten, kan gelet op zowel zijn eigen voormelde gezegden als de in de voormelde motivering aangehaalde landeninformatie namelijk bezwaarlijk ernstig worden genomen. Het gegeven dat hij een maand na het opstarten van de rechtszaak zijn land verliet doet voorts in het geheel geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing bovendien volledig ongemoeid waar gesteld wordt:

"Daarnaast blijken uit uw opeenvolgende verklaringen en die van uw broer een aantal incoherente elementen die de geloofwaardigheid van uw relaas verder onderuit halen. Zo blijkt dat u uw internetzaak gewoon bleef openhouden, nadat de AAH-leden u er op 16 juni 2015 voor een tweede maal komen opzoeken waren waarbij ze u geslagen en openlijk bedreigd hadden en nadat jullie op 18 & 20 juni 2015 gerechtelijke stappen ondernomen zouden hebben tegen de almachtige organisatie AAH – op 23 juni 2015 zouden ze dan bij jullie binnengevallen zijn en de winkel vernield hebben (pas toen besloten jullie de winkel te sluiten) (CGVS p. 14). Gevraagd waarom u de winkel na de 16de gewoon bleef openhouden, verklaart u 'ik dacht dat die mensen misschien bang geworden waren.

We hebben aangifte gedaan. Ik dacht dat ze misschien niet zouden terugkeren' (CGVS p. 14). Rekening houdend met uw verklaringen dat AAH zo machtig was en van niemand bang was (zie boven), kan dit antwoord evenwel niet overtuigen.

Over het openhouden van jullie zaak na 16 juni 2015 is er bovendien een ernstige anomalie te vinden in de verklaringen van uw broer hieromtrent. Hij verklaart dat jullie de zaak gewoonlijk openden om 9u 's morgens, maar nadat u geslagen was (i.c. op 16 juni 2015), deden jullie de zaak volgens hem maar open vanaf 's middags (CGVS broer p. 8). Als hij er dan op gewezen wordt dat dat niet met klopt met het feit dat ze op 23 juni 2015 's morgens (nog voor de middag) jullie winkel zouden binnengekomen zijn en vernield hebben, zoals u en uw broer beweren (CGVS p. 8 & p. 14 + CGVS broer p. 5 & p. 8), verklaart hij dat jullie die dag gewoon normaal openden om 9u 's morgens (CGVS broer p. 8). Hiermee biedt hij evenwel geen verklaring voor de opgemerkte tegenstrijdigheid maar spreekt hij enkel zijn eerdere verklaringen opnieuw tegen. Ook op een ander punt leggen u en uw broer inconsistente verklaringen af. Zo verklaart uw broer dat jullie twee weken bij jullie zus verbleven nadat jullie op 24 juni 2015 een dreigbrief vonden, maar meteen daarna dat jullie daar een maand bleven (CGVS broer p. 5); uzelf heeft het eerst over een week bij uw zus en dan over twee weken (CGVS p. 8). Van twee personen die dezelfde feiten zouden hebben meegemaakt, samen werkten in dezelfde winkel en samen bij hun zus ondergedoken leefden, kan redelijkerwijs verwacht worden dat ze gelijklopende verklaringen afleggen over of ze hun winkel al dan niet openden voor de middag na fysiek aangepakt geweest te zijn en over de duur van hun verblijf bij hun zus. Dit is hier niet het geval."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij door verzoeker volledig ongemoeid gelaten worden, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas.

De documenten in het administratief dossier (map 'documenten') kunnen de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet herstellen.

Ten aanzien van deze documenten wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

"U en uw broer leggen een aantal documenten neer die de door jullie ingeroepen feiten zouden moeten staven: CD-ROM met daarop scanresultaten van uw neus in een Belgisch ziekenhuis, dreigbrief, proces-verbaal van de politie, doorverwijzingsattesten van de politie naar de onderzoeksinstanties en vonnis & arrestatiebevel van de rechtbank (documenten 11-16 + documenten broer 6-8). Deze documenten zijn echter niet in staat om een ander licht te werpen op de hierboven aangehaalde vaststellingen. Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat documenten enkel een afdoende ondersteuning vormen van het aangehaalde asielrelaas als die gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen. Zoals hierboven omstandig aangetoond, is dit in casu niet het geval. Wat betreft de documenten van de politie en het gerecht, dient aangehaald te worden dat corruptie in het Iraakse staatsapparaat en de samenleving wijdverspreid is. Tal van officiële documenten zijn tegen betaling verkrijgbaar (zie toegevoegde informatie).

(...)

Op de CD-ROM zijn scanfoto's te zien van uw neus; u wil ermee aantonen dat uw neus geraakt werd tijdens de vechtpartij met de AAH-leden in uw winkel op 16 juni 2015 (document 11 + CGVS p. 6 & p. 8). Er dient hoe dan ook te worden benadrukt dat dergelijke medische onderzoeken (die bovendien achteraf in België werden afgenomen) geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin een persoon zijn verwondingen opliep. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Bijgevolg kunnen deze door u neergelegde scanfoto's niet ontegensprekelijk aantonen dat u uw verwondingen zou opgelopen hebben in de door u aangehaalde omstandigheden.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten die volgens u de aanleiding vormden om uw land van herkomst Irak te verlaten. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw identiteitskaart en die van uw zoon, uw nationaliteitsbewijs en dat van uw zoon, uw voedselkaart, uw verkiezingskaart, uw rijbewijs, de eerste bladzijde van uw Iraaks paspoort, uw diploma's, uw huwelijksakte, businesscards uit China en de foto's van u in uw winkel en in China (documenten 1-10, 17-21) bevatten louter gegevens over uw identiteit en die van uw zoon, over uw opleiding en uw echtelijke situatie en professionele activiteiten, die hier niet betwist worden. Het Belgisch medisch attest in verband met uw zoon Ali (document 22) vermeldt dat uw zoon stress ervaart en traumatische symptomen vertoont vanwege gebeurtenissen in Irak en in België; aan de ondergetekende arts vertelde uw zoon dat hij vreest zijn familie te verliezen die

in Irak in gevaar is. Hoezeer begrip kan worden opgebracht voor de (psychologische) toestand van uw zoon, er dient opgemerkt te worden dat dit medisch attest op geen enkele manier aantoonbaar waarom uw familie in Irak in gevaar zou zijn en draagt het geen elementen aan waaruit zou blijken dat de hierboven vermelde analyse van uw asielrelaas foutief zou zijn. De overige documenten werden reeds besproken (zie boven)."

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven niet één dienstig argument aan. Dat zijn professionele activiteiten niet worden betwist, kan in tegenstelling met wat hij laat uitschijnen namelijk hoegenaamd niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot een loutere betwisting van de gevolgtrekkingen die het CGVS aan de voormelde vaststellingen verbindt. Hiermee doet hij aan de voormelde motivering geenszins afbreuk.

Ook het stuk dat in het kader van onderhavige beroepsprocedure wordt neergelegd kan aan het voorgaande geen afbreuk doen (rechtsplegingsdossier, stuk 11). Opdat aan (de inhoud van) zulk document enige bewijswaarde zou kunnen worden gehecht, dient het immers te worden neergelegd in het kader en ter staving van geloofwaardige verklaringen. Dit is in casu niet het geval. Verder kan worden opgemerkt dat een medisch attest geenszins een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Het onderhavige attest is dan ook duidelijk en uitdrukkelijk gebaseerd op de gezegden van verzoeker en diens zoon. Voor het overige kan uit het attest op generlei wijze worden afgeleid dat of waarom verzoeker en/of diens zoon bij een terugkeer naar hun land van herkomst problemen zouden dreigen te kennen of zouden dreigen te worden geviséerd of vervolgd ingevolge de psychologische problemen van verzoekers zoon.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.3.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. In casu is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend

conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde (rechtsplegingsdossier, stuk 1) als de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 9) en de in het administratief dossier (map 'landeninformatie') opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad.

De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet."

De voormelde motieven gelden bijgevolg ook voor verzoeker.

3.2. Verzoekers documenten kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

3.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer RvV X.

Artikel 3

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng oktober tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS